PS-011

INCIDENCE AND PRIMARY DISABILITY DUE TO SARCOIDOSIS IN BELARUS

Halina Baradzina

Belarusian State Medical University, Minsk, Belarus

Background and aim: Numerous epidemiological studies indicate an increase in the incidence of sarcoidosis worldwide.

The aim was to analyze the dynamics of the incidence and primary disability rate of sarcoidosis in Belarus.

Methods: The epidemiological indicators were analyzed from 1977. An analysis of the indicators was carried out on the basis of the state register "Disability".

Results: Since 1977 the incidence of sarcoidosis increased 6,15 times and amounted to 8,0 per 100 000 population, mainly due to improved diagnostics. The average annual growth rate was 4,4%. According to the forecast the incidence will reach 10,1 per 100 000 population in 2018. The highest incidence is in the capital (61–100% higher than the national average) and the capital region (+ 30–60%). The incidence of urban population is 1,5–3,3 times higher than that of rural (4,3–16,0 and 1,7–4,8 per 100 000 population). There is tendency to increase of the urban population proportion from 64,8 ± 2,1% to 72,1 ± 4,3%, amount of female patients from 53,4 ± 2,4% to 61,2 ± 4,9% and average age of patients from 25,2 ± 3,1 to 34,2 ± 4,7 years for the 20 years. The proportion of people over 44 years old among women is 20,67 ± 1,6%, while sarcoidosis was not recorded in patients older than 44 years in 1977–1979.

The level of primary disability due to sarcoidosis is 2,53–0,35 %of the total number of newly diagnosed patients. Among the 66,9 %recognized for the first time by invalids are people aged 30–54. The disability rate at the age of 20–24 was 7,5 times higher in men. The maximum levels of disability are observed in the 35–39 years in men and in the periods of 35–39 years and 50–54 years in women. The index of primary disability due to sarcoidosis gradually increased from 1991, reached its maximum in 1995, and then began to steadily decline. It was revealed that the level of primary disability due to sarcoidosis is not directly related to epidemiological factors.

Conclusions: The introduction of modern therapeutic and diagnostic tactics led to decreasing the primary disability rate by 2,4 %per year, the general level of disability by 10,9 %per year and the increasing of the average age of the disabled due to sarcoidosis from 40,1 ± 2,1 to 45,4 ± 2,5 years for the last 10 years.

Keywords: sarcoidosis, incidence, primary disability

PS-012

THE EFFECTIVENESS, SAFETY AND TOLERABILITY OF PIRFENIDON THERAPY IN OUR PATIENTS WITH IDIOPATHIC PULMONARY FIBROSIS

İsmail Hanta[1], Aykut Çilli[2], Can Sevinç[3], Hülya Dirol[2], Kemal Can Tertemiz[3]

[1]*Department of Chest Diseases, Cukurova University, Adana, Turkey*
[2]*Department of Chest Diseases, Akdeniz University, Antalya, Turkey*
[3]*Department of Chest Diseases, Dokuz Eylül University, izmir*

Background and aim: Recently, antifibrotic therapy has been approved in idiopathic pulmonary fibrosis (IPF). In this study, we aimed to evaluate effectiveness, safety and tolerability of pirfenidon therapy in our patients with IPF.

Methods: In this retrospective study, we were evaluated 60 IPF patients who were taking pirfenidon at least for 6 months. IPF was diagnosed by clinical and radiology and/or histopathology. Patient characteristics, symptoms, pulmonary function tests (FVC, DLCO), 6-minute walk test (6-MWT) and effectiveness of therapy (stability or progression of the disease defined as decline of FVC (%pred.) ≥10%) at baseline and after 6 months of drug therapy), side effects, any hospitalization and mortality were recorded

Results: Of 60 IPF patients, 44 (73,4%) were male. While 46 (76,7%) IPF patients were stable during therapy course, 14 (23,3%) IPF patients had progressed according to decline in FVC ≥ 10%. During 6 months of antifibrotic therapy, in 9 (15,0%) IPF patients had exacerbation, and in 10 (16,7%) patients had all-cause hospitalization and one (1,7%) patient died. At least one side effect due to therapy were encountered in 33 (55,0%) IPF patients. Leading side effects were gastrointestinal symptoms (n=21, 35,0%) and photosensitivity (n=8, 13,3%). While in 16 (26,7%) patients, therapy dose was decreased, in only one (1,7%) patients therapy was discontinued due to intolerability.

Conclusions: We concluded that pirfenidone therapy for IPF was effective and tolerable, and also had relatively acceptable side effects in our patient with IPF

Keywords: Idiopathic pulmonary fibrosis, pirfenidon, therapy

PS-013

DİFÜZ PARANKİMAL AKCİĞER HASTALIKLARINDA CERRAHİ BİYOPSİ SONUÇLARIMIZ

Berker Özkan[1], Züleyha Bingöl[2], Melike Ülker[1], Berivan Karatekin[2], Esen Kıyan[2], Zeki Kılıçaslan[2], Murat Kara[1], Alper Toker[1], Dilek Yılmazbayhan[3], Gülfer Okumuş[2]

[1]*İstanbul Üniversitesi, İstanbul Tıp Fakültesi, Göğüs Hastalıkları Anabilim Dalı, İstanbul*
[2]*İstanbul Üniversitesi, İstanbul Tıp Fakültesi, Göğüs Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul*
[3]*İstanbul Üniversitesi, İstanbul Tıp Fakültesi, Patoloji Anabilim Dalı, İstanbul*

Giriş ve Amaç: Difüz parankimal akciğer hastalıkları (DPAH) tanısında klinik, radyolojik ve bronkoskopik yöntemlerle spesifik tanıya ulaşılamadığında, en güvenilir materyal elde etme şekli cerrahi yöntem ile akciğer biyopsisi alınmasıdır. Günümüzde cerrahi yöntemlerle düşük mortalite ve morbidite ile kesin tanıya ulaşılmaktadır. Bu çalışmada DPAH ön tanısıyla cerrahi akciğer biyopsi yapılan olguların sonuçları sunulmuştur.

Yöntem: İstanbul Tıp Fakültesi Göğüs Hastalıkları ve Göğüs Cerrahisi Anabilim dallarında son beş yılda torakotomi veya videotorakoskopi ile akciğer biyopsi yapılan olguların dosyaları retrospektif olarak incelendi. Hastaların demografik bilgileri preoperatif ön tanıları, preoperatif yapılan minimal invazif yöntemler ve patoloji değerlendirilmeleri, radyolojik görüntülemeleri, cerrahi yöntemleri, postoperatif komplikasyonları, hastane yatış süreleri, akciğer biyopsi patolojileri kaydedildi.

Bulgular: Olguların 23'ü kadın (%48,9), 24'ü erkek (%51,1) ve yaş ortalaması 45±15 yıl (14–69 yıl) idi. Kırk yedi olgunun 25'ine (%53,1) öncesinde fiberoptik bronkoskopi (bronkoalveoler lavaj ve/veya transbronşiyal biyopsi) yapılmıştı. Cerrahi biyopsi 34 (%72,3) olguda videotorakoskopi, 13'ünde ise torakotomi (%27,7) ile yapılmıştı. Postoperatif ortalama yatış süresi 5,8±5,4 (1–29 gün) olarak saptandı. Postoperatif süreçte 16 (%34) olguda komplikasyon gelişti (12 uzamış hava kaçağı, 1 tansiyon pnömotoraks, 1 ampiyem, 1 hematom, 1 kardiyak aritmi). Komplikasyon gelişen olgulardan üçü tansiyon pnömotoraks, ampiyem ve kardiyak aritmi nedeniyle kaybedildi. Olguların 21'inde usual intertisyel pnömoni paterni, dördünde nonspesifik intertisyel pnömoni (2'si fibrotik), dördünde organize pnömoni, üçünde granulomatöz iltihap, üçünde amfizem, üçünde bronkoalveoler karsinom, ikisinde pulmoner alveoler proteinozis, ikisinde langerhans hücreli histiyositozis, ikisinde hipersensitivite pnömonisi, birinde lenfositik intertisyel pnömoni, ve birinde de konstruktif bronşiyolit tanısı konuldu. Bir olguda ise spesifik tanı elde edilemedi.

Tartışma ve Sonuç: Çalışmamızda cerrahi biyopsi ile %98 oranında kesin tanıya ulaşılmıştır. Ancak akciğerlerde gelişen fibrozis ve inflamasyon nedeniyle postoperatif dönemde uzamış hava kaçağı, uzun hastane yatış süreleri gibi komplikasyonlar ve mortalite gelişebileceği bilinmelidir. Tanı için cerrahi biyopsi kararı kar-zarar oranı göz önünde bulundurularak verilmelir.

Anahtar Kelimeler: akciğer biyopsisi, difüz parenkimal akciğer hastalığı, videotorakoskopi